

2det og 3die Stykke, at den og den anses for Eier af Politien, medmindre Andet bliver oplyst. De Afgjørelser, som der her er Tale om, ere Afgjørelser af Stridigheder, Retsstridigheder mellem forskjellige Statsborgere om, hvorvidt den Ene eller den Anden af dem kan siges at være den rette Eier af en Forsikringspolice, om det er den Mand, der har tegnet Forsikringen og betalt Præmien eller det er den Kreditor, til hvem han har overdraget sin Ret ifølge Politien, i alt Fald efter, hvad Kreditor påstår. Det er Spørgsmaal, hvor det i Virkeligheden dreier sig om Mit eller Dit, Retsspørgsmaal, som angaar Eiendomsforhold af rent civilretlig eller privatretlig Natur. Disse Spørgsmaal henlægger man, maasse af den af mig anførte Grund, derfor heller ikke under Administrationen, men under en særlig Kommission. Nu skal jeg villig erkjende, at man har ladet sig det være magtpaaliggende, at sammensætte denne Kommission paa en Maade, som maa siges at være fyldestgørende. Det er Kongen, der beftikker en Kommission, bestaaende af en Formand og 2 andre Medlemmer, valgte blandt Højesterets og Overrettens Dommere. Hvad kan man saa forlange mere, naar denne Kommission bliver sammensat af Mænd, tagne af Landets overordnede Domstol! Ja, det kan være i og for sig meget godt, at man for den Slags aparte Sager danner en aparte Domstol; men det er igjen noget Nyt, der indføres, naar man skaber en Kommission, hvis Domme ere inappellable. Denne Kommissions Afgjørelser skulle ikke kunne bringes ind for Højesteret. Nu erkjender jeg, at det kan være meget praktisk og hensigtsmæssigt at skabe en saadan særlig Domstol, som efterhaanden faar en saa stor Lethed i at behandle den Slags Sager, at den kan gjøre det maasse bedre og hurtigere end de almindelige Domstole. Men i Principet er det ikke heldigt, at man saaledes overdrager Administrationen at skabe en Domstol, valgt af Administrationen, uden Appel til de bestaaende Retter, navnlig altsaa til Højesteret. Som Medlem af Højesteret er jeg overmaade glad ved at være sikker paa, at Tallet af Højesterets Sager ikke bliver forøget med en Masse af den Slags Sager, som her er Spørgsmaal om, jeg længes tilvise ikke efter den Slags Sager. Men for Principets Skyld kan jeg ikke andet end sige, at jeg tror ikke, det er rigtigt saaledes at komme ind paa, dels at unddrage forskjellige Sager, som dreie sig om Borgernes Rettigheder, fra Domstolene, og dels at henlægge disse Sager under en extraordinær Kommission, som man stiller udenfor den almindelige Instantsfølge, som man

gjør til den endelige og afgjørende Domstol. Men saa for Resten, naar jeg har sagt dette, har befriet min Samvittighed, saa overlader jeg Ministeriet og Rigsdagen at klare den Ting.

Finantsministeren (Strup): Det har jo kun kunnet glæde mig, at de Udtalelser, der hidtil have fundet Sted, alle have anbefalet Lovforslagets Fremme, og jeg kan sige til, at der ikke er gjort nogen større principiel Indvending mod Lovforslagets Indhold. Den ærede Taler, der først havde Ordet (Højmarf), formente, at naar man vilde stride til Bonusuddeling, kunde man gjerne være lidt mere rundhaandet, kunde man gjerne gaa lidt videre. Ja, det er ganske vist, at det til en vis Grad er og bliver en Skjønssag, hvor vidt man vil gaa, dog, som det forekommer mig, egentlig kun ved Bedømmelsen af, hvor Meget man kan undvære. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at, naar man vil følge den Uddelingsmaade, som Lovforslaget angiver, kan der ikke let blive Tale om at gaa videre. Det, som det naturligvis væsentligt kommer til at dreie sig om, naar Spørgsmaalet er om Kvantiteten, er, om man blot, saaledes som Lovforslaget, vil tage Hensyn til Afvigelsen mellem de virkelige Dødelighedsforhold i Tiden fra 1870 til 1885 og de den Gang paaregnede, eller om man tillige vil tage Hensyn til den højere indvundne Rente. Lovforslaget gaar jo ud fra, at man kun skal tage Hensyn til Dødelighedsforholdene; og vil man det, ser jeg ikke, det er muligt at komme til nogen større Uddeling end den, der her er foreslaaet, med mindre man ogsaa vil tage de Afdøde med. Det vil jeg ganske vist abbare imod, jeg tror, det vilde føre ganske overordenlig vidt, dersom man skulde komme til at vedtage en Bestemmelse om, at Bonus ogsaa tilkom udløbne Forsikringer, det vilde i mangfoldige Tilfælde betinge Gjenoptagelse af Boer. Dette gjælder jo ganske særlig om Livsforsikringer, udbødte Livsforsikringer; det vil sige det Samme som, at Bonus skulde fordeles mellem et sandhynligvis allerede afflutet Boes Arvinger (Afbrydelse). Jo, netop, for saa vidt der er Tale om Livsforsikring. Med Hensyn til de Kvantiteter, der kunde være Spørgsmaal om at disponere over, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Overskudet fra 1871 jo rigtig blev angivet af den ærede Taler til 3,6 Millioner, men dette Beløb vil med den i Virkeligheden indvundne Rente og Rentens Rente udgjøre 7,4 Millioner indtil 1885 og altsaa nu omtrent 8 Millioner. Det forekommer mig, at dette Overskud fra de